

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra En liden Bibelkrønike for Børn og Menigmand

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 15. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1814_227A-txt-shoot-idm841/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

de beskiftet til sin Tjener, til at udføre sit Folk af Egypten. 2. Moseb. 2. Ap. Eg. 7.

Der er et Land imellem Egypten og Canaan, som kaldes Arabien, og der ere mange og brede Øikener, det er Heder, hvor ingen Byer findes og intet Korn kan gro; i en af dem gik Moses og vogtede Kvæg, da aabenbarede Herren for ham og sagde: Jeg er Abrahams, Isaks og Jacobs Gud, Jeg har seet mit Folks Elendighed og hørt deres Skrig, saa gik nu, og Jeg vil sende dig, og udfør mit Folk, Israels Børn af Egypten. 2. Moseb. 3.

Da kom Mose at staa for Pharao, Kongen i Egypten, og sagde: saa siar Herren, Israels Gud: lad mit Folk fare! men Pharao svarede: hvem er den Herre, hvis Røst jeg skal lyde; jeg kender ikke den Herre, jeg vil ei heller lade Israel fare. Men Pharao lærte at kende den Herre, thi han slog Egypterne med svare Plager, og gjorde underlige Gjæringer i Chams Land, ved sin Tjener Moses og hans Broder Aaron, og paa det Sidste lod han sin Morderengel gaar igjennem Landet, og de bleve slagne ihjel paa een Nat, alle de Førstefødte af Menneskers Børn og af Kvægs Afledning, men alt Levende hos Israels Børn blev ilive, thi Herren havde befaleet dem, at slagte et Lam i hvert Hus, og stryge af dets Blod paa Dørstolpen, og Morderengelen kom ikke i Huset, der som Lammets Blod var tilsiøne. Det Lam kaldtes Paaskelam, og det skulde ædes af Israels Børn

hvert Nat, til en Hukommelse om deres Frelsving, og til et Tegns paa, at den Korndens Sæd skulde engang slagtes som Lammets, og med sit Blod frelse Sjælen fra den store Morderengel, og fra den evige Død. Der Pharao saae, at Herrens Haand var stærk over Landet, og at han selv intet formaaede imod Himlens Konge, da lod han Folket fare, men det Nøden var forbi, da forhærdede han igjen sit Hjerte, og tog til sig sine Krigsfolk og Vogne og Ryttere, og drog hastelig frem at ødelægge Israels Børn. Der er et stort Vandsted imellem Egypten og Arabialand, som kaldes det røde Hav, og dertil var Moses kommen med Israels Børn; men der de saae Pharao med hans Vogne og Ryttere og med al hans Krigshær, da bleve de saare bange i Sindet, og knurrede mod Moses, og sagde: var der ikke Grave nok i Egypti Land, siden du forte os ud til at dø i Ørken? Da sagde Moses til Folket: frygter ikke, staar og seer Herrens Frelse, Herren vil stride for eder, og I, I skal tie. Og Moses udtrak sin Haand over Havet i Herrens Navn, og Herren lod Vandet bortfalde ved et stærkt Østenvind den ganske Nat, og Vandene skildtes ad, og Israels Børn gik midt igjennem Havet, som paa tørt Land, og Vandet stod som en Mur paa deres høire og venstre Side, men der de vare komne over, og Egypterne fulgte efter, da sagde Herren til Moses: udtrak din Haand over Havet! og han gjorde saa, og Vandene faldt tilbage over Egypterne, over deres

Vagne og over deres Ryttere, og der blev end ikke een levende af dem alle. Da sang Mose og Israels Børn Herren en Lovsang for hans Miskundhed og hans mægtige Gjerninger, og de gik frem at komme til Canaans Land, og Herren gif for dem i en Skytøtte om Dagen, og i en Ildstøtte om Natten, og Han gav dem sine Bud, de ti Budord ved Sinai Bjerg, og talte selv til dem af Himmelen i Jordens Røst, og gav dem mange andre Bud ved Mose sin Tjener, som de skulde holde, baade de og deres Børn efter dem, og være et helligt Folk, Guds Folk, adskilt fra alle de Folk, som boe paa Jordens Kreds; og Han gav dem Brød i Ørken, Manna, det er Honningkorn, der faldt paa Jorden, som Dug om Morgenen, og Han gjorde mange andre Tegn og underlige Gjerninger for deres Ansigt, men endda knurrede de mod Herren og Mose, og vilde ikke høre hans Røst, og de gjorde sig en Guldkalv, og dansede omkring den, og sagde: see! Israels det er dine Guder, som udførte dig af Egypten. Og Herren rugtede dem med haarde Plager, og naar han slog dem, da bøde de deres sive Nakker, men de knurrede igjen og hændede, og det skedte, at Mose udsendte tolv Mand af Israels Ældste til at bespreide Canaans Land, og de gjorde saa og kom igjen, og lovede storlig Landets Feilighed og Vilkaar med Deilighed og Frugtbarhed, og to Mand bar paa en Stang en Vinkvist med dens

B

Vinkvæner til ydermere Tegn og Visshed; men ti af de Mand, som vare dragne op at bespreide de Landet, fortalte og sagde: vi formaa ikke at drage op imod det Folk i Landet, thi det er stærkere end vi, og vi saae Ræmper der, og vi vare som Græshopper for vore Dine, og vi vare ligesaa for deres Dine. Da opsøstede al Menigheden sin Røst, og Folket græd den samme Nat, og knurrede mod Mose og Aaron, og sagde: gid vi vare døde i Egypten, eller gid vi maatte dø i denne Ørk! hvorfor fører Herren os til dette Land, til at falde ved Sværder, vore Kvinder og vore smaa Børn maa blive til Rov. Og den ene sagde til den anden: lader os leise en Hevedsmand og vende tilbage til Egypten! Men Mose og Aaron sørgede, og laa paa deres Ansigter, og Josva Muns Søn og Caleb Jephunne Søn af Ephraims, det er Josephs Søns Stamme, og af Juda Stamme, to af Eviderne, de sendte deres Klæder, og sagde til Folket: varer ikke gienstridige imod Herren, og frygter ikke for Folket i Landet, thi deres Beskiærmelse er borte, Herren er med os, frygter ikke for dem! Da sagde den ganske Menighed, at Man skulde stene dem, men da kom Herrens Herlighed tilsynne for alle Israels Børn, og Herren sagde til Mose: hvortil skal dette Folk opirre Mig, og de vil ikke tro paa Mig ved alle de Tegn, som Jeg haver gjort midt iblandt dem, Jeg vil slaa dem med Pestilense og ødelægge dem, og af Dig vil jeg opreise mig et Folk, større og

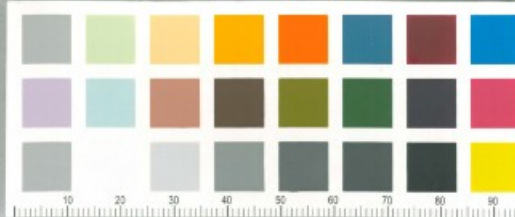

stærkere, end dette. Da sagde Mose: Naar Du dette Folk ihjel, hvilket Du opførte med Kraft fra Egypten, og for hvis Ansigt Du sees venskelig, da skal Hedningene tale, naar de høre det Røgte om Dig, og sige: fordi Herren ikke formaadede, at føre dette Folk ind i Landet, som Han havde foret dem, derfor har Han slaget dem i Ørken. Og nu, Kiære! Herren er langmodig og af megen Misfandhed, som forlader Misgjerning og Overtrædelse. Kiære! forlad dette Folks Misgjerning, efter Din store Misfandhed, ligesom Du gjorde fra Egypten af hidindtil. Og Herren sagde: Jeg har forladt det efter dit Ord, men sandelig, saa sandt som Jeg lever, skal Herrens Kraft aabenbares i det ganske Land, thi alle de Mand, som have set Min Herlighed, og Mine Tegn, som Jeg gjorde i Egypten og i Ørken, og have nu frejst Mig ti Gange, og ikke hørt paa Min Røst, de skal ikke see det Land, som Jeg haver tilforet deres Fædre, sig til dem: saasandt som Jeg lever, siger Herren, ligesom I have talet for Mine Øren, saaledes vil Jeg gjøre ved eder, eders døde Kroppe skal falde i denne Øst, og Jagen af eder skal indgaae i Landet, uden Caleb Jephunne Son og Josva Nuns Son, men eders smaa Børn, om dem I sagde: de skal blive til Rov, ja dem vil Jeg føre derind, at de skal hende det Land, som I have foragtet, eders Børn skal være Hyrder i Ørken i fremtvede Aar, indtil eders døde Kroppe ere ned-

salbne. Og det gif saa, efter alle de Ord, som Herren havde talet, ja Mose og Aaron, de kom end ikke ind udi Landet, thi det skedte, der Folket var i den Øst Sin, og havde ikke Vand, og knurrede mod Mose, da sagde Herren til Mose: tag din Kjev og gaa frem, du og din Broder, for Menighedens Ansigt, og I skal tale til Klippen for deres Dine, saa skal den udgive Vand; men de bleve strøbelige i Troen, og Mose tog sin Kjev, og slog paa Klippen to Gange, og der udgif meget Vand, men Herren sagde til Mose og til Aaron: fordi I troede ikke paa Mig til at være Mig for Israels Børns Dine, derfor skal I ikke føre Folket ind i det Land, som Jeg haver givet dem. Og Aaron døde ei lange derefter, men Mose levede indtil de forgtive Aar vare hartad fulde, og førte Folket lige til Canaans Landemærke, til den Flod Jordan, som skæder østen for Landet. Og det skedte, der Mose vidste, at hans Dages Tak var fuldt, da gif han frem for al Israel og talte de, og sagde til dem: jeg er i Dag hundrede og ti Aar gammel, jeg kan ikke længere gaae ud og gaae ind for dit Ansigt, thi Herren sagde til mig: du skal ikke gaa over denne Jordan, men Herren din Gud, Han gaaer over for dit Ansigt, Han skal edelægge Folkene for dit Ansigt, og Josva, han skal gaa over for dit Ansigt, saasom Herren haver sagt. Og Mose havde talt alle Herrens Buds Ord for Israels Børn, for de Unges Øren, som vare opvorne i Ørken, og

kommet alle Herrens store Gjæringer ihu, og han havde sagt: her Israel! Herren vor Gud, Herren er Een, og du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerter og din ganske Sjæl og af al din Formue, og du skal elske din Næste som dig selv, og I skal elske den Fremmede, thi I have været fremmede i Egypti Land, og Herren eders Gud er en Gud over Guderne og en Herre over Herrerne, den store, den magtige og den forfærdelige Gud, som ikke demmer efter Anseelse, og tager ei Skænk, som skaffer Faderløse og Enker Ret, og som elsker den Fremmede, at give ham Føde og Klæde: se! jeg lægger i Dag for eders Ansigt Betsignelse og Forbandelse, Betsignelse, naar I lyde Herrens, eders Guds Bud, som jeg bøder eder i Dag, men Forbandelse, dersom I ikke lyde Herrens, eders Guds Bud, og vige af den Vej, som jeg bøder eder i Dag. Og Mose skrev alle Herrens Ord i en Bog, og befalede, at naar al Israels Menighed kom sammen hvert syvende Aar at sees for Guds Ansigt, da skulde alle Bogens Ord læses for deres Øren. Og Herren gav Mose en hellig Sang i hans Hjerter, og lagde den Sangs Ord paa hans Tunge, og bad ham at tale den for Israels Øren, saa de kom den ihu, og at skrive den i Bogen for Israels Børn, til et Vidnesbyrd, naar de forlode Herrens Vej og gik hen at tjene Afguder. Men det skedte, da Mose havde fuldendt sin Gjærning og sin Tale, da gik han op paa Nebo Bjerg, som Herren befalede ham, og Herren oplod hans

Die, saa han beskuede Canaans Land, det forfærdede Land, indtil det yderste Hav, og han bode der, og Herren begros ham. Og Mose var hundrede og tve Aar, det han døde; hans Die var ikke dummet, og hans Kraft var ikke veget fra ham, og Israels Børn begravde Mose i tredive Dage, og Josua, Muns Søen, blev slidt med Wisdoms Mand, thi Mose havde lagt sine Hænder paa ham, men der opstod ikke en Prophet ydermere i Israel, som Mose, hvem Herren kjendte Ansigt til Ansigt, som skrevet staar: Herren talte til Mose, Ansigt mod Ansigt, ligesom en Mand taler med sin Næste. og Herren sagde: dersom Nogen er eders Prophete, da vil Jeg, Herren give Mig tilkiende for ham i en Syn, i en Drem vil Jeg tale med ham, saa er ikke min Tjener Mose, han er trofast i mit ganske Hus, Jeg vil tale mundtlig med ham og snilg, og ikke i mørk Tale, og han skal beskue Herrens Signelse. Alligevel talte Mose til Folket i Herrens Navn, og sagde: en Prophete midt ud af dig, af dine Brødre ligesom mig, skal Herren din Gud opreise dig, han skal I høre, thi saa sagde Herren til mig: Jeg vil opreise dem en Prophete midt ud af deres Brødre ligesom du er, og Jeg vil lægge mine Ord i hans Mund, og han skal tale til dem, alt det, som Jeg vil befale ham, og det skal ske, at den, som ikke vil høre paa mine Ord, som han skal tale i mit Navn, med ham vil Jeg gaae i Rette. Saa talte da Herren ved Mose om hvoer Prophete, som Han vilde

opreise blandt Israels Børn, men mest om den store Prophet, som engang skulde komme til Verden, thi Loven er givet ved Mose, men Naade og Sandhed er blevet ved Jesum Christum. 2 Moseb. 5. 12. 14. 15. 32. 33. 3 Moseb. 19. 4 Moseb. 12. 13. 14. 20. 5 Moseb. 10. 11. 18. 31. 32. 34. Job. 1.

Alle disse Taler om de Ting fra Verdens Begyndelse, og om Herrens Gierninger og al Israels Handel, de ere skrevne med mange Ord efter Herrens Røst ved Moses hans Tjeners Haand, og de ere rene Taler, og der er ingen Logn i dem, og de staa at læse i de fem Mosebøger, og de ere Bibelens Begyndelse.

Og det skedte efter Moses Herrens Tjeners Død, da sagde Herren til Josua, Muns Søn: Mose min Tjener er død, saa gier dig nu færdig, og drag over Jordan, du og alt Folket, Israels Børn, til det Land, som Jeg giver dem. Ingen Mand skal bestaa for dit Ansigt alle dit Livs Dage, ligesom Jeg var med Mose, vil Jeg vare med dig, Jeg vil ikke overgive dig og ikke forlade dig, var frimodig og var stærk! Og det skedte, det Folket skulde gaae over Jordans Flod, da opreistes Flodens Bænde til en Dynge, og Folket gik med tør Fod derover til et Tegn, at den levende Gud var med dem, ligesom med deres Fædre, og Josua kaldte ad tolv Mand, een af hver Stamme, og sagde: tager hver for sig en Steen paa sin Arel midt udi Floden, og reiser dem op paa hiin Side Jordan, og de skal

